

22 octombrie. Mai știm ce sărbătorim?

22 octombrie 2005

Gili Cârstea

Sabatul acesta poporul nostru sărbătorește data de naștere a mișcării advente, 22 octombrie 1844. În diverse comunități se organizează întâlniri, se pregătesc mese festive, iar oamenii vor asculta prelegeri despre identitatea adventistă, despre rădăcinile noastre și despre bărbații care au avut tăria să se desprindă de credințele populare ale bisericilor spre a investiga Scriptura cu ochii și cu inima lor. Bates, White, Crozier, Hahn, vor fi pomeniți în acest sabat ca pilde demne de urmat pentru momentele când Dumnezeu oferă lumină nouă poporului Său.

Din nefericire, oamenii care se vor aduna astăzi să sărbătorească “marea dezamăgire” nu au auzit nimic în tot cursul anului despre subiectul crucial care a dat naștere adventismului: Ziua ispășirii. Ei știu de Miller, de lanul cu porumb al lui Crozier, de viziunile lui Ellen White, de Bates și descoperirea sabatului, dar nu știu nimic despre curățirea sanctuarului în antitipica zi a ispășirii finale. Putem respecta și sărbători datele tradiționale adventiste cu fast și reverență, așa cum serbează iudeii de astăzi Yom Kippur, fără să știm nimic despre adevărul spiritual ascuns în metaforele prin care ni s-a oferit lumina în acele zile.

Pionierii adventiști au șocat societatea vremii lor tocmai cu descoperirea că “templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis,” și “s-a văzut chivotul legământului” (Apoc 11:19). Chivotul era locul unde se păstra legea, iar legea era o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Acest lucru i-a făcut să se aplece din nou asupra valabilității legii, aproape ignorată în bisericile de care aparțineau. Teologii le spuneau că legea a fost pironită pe lemn, iar creștinii nu se mai află sub lege, ci sub har. Ei descopereau însă că legea, așezată acum în contextul curățirii sanctuarului, devine centrul vital al bătăliei dintre Hristos și Satana. Apăreau primele raze de lumină asupra adevărului despre marea controversă.

Deși nu au văzut în lege o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, ei au înțeles totuși că legea este marele standard al neprihănirii. Și au predicat legea, așa cum au reușit ei să o perceapă atunci. Dumnezeu însă avea lumină nouă, în permanentă dezvoltare, cu privire la doctrina sanctuarului și ziua ispășirii pentru cei vii. La aceste subiecte poporul nostru a fost extrem de greoi, ba chiar reticent, iar în ultimul timp de-a dreptul opus. Savanților noștri li se pare că “nu se poate susține cu Scriptura” credința despre curățirea sanctuarului și ziua

ispășirii pentru cei vii. Acesta este unul dintre motivele pentru care nu ați auzit nici o predică despre ștergerea păcatelor în ziua ispășirii finale.

În 1844 “templul lui Dumnezeu care este în cer” a fost deschis ca omenirea să privească pe Omul Isus Hristos, templul lui Dumnezeu, adevăratul chivot, și să înțeleagă că neprihănirea nu vine din evlavie fără putere și zel fără pricepere, ci din locuirea Duhului Sfânt în templul inimii. Toți cei care doreau să treacă în împărăția lui Dumnezeu urmau să fie făcuți părtași de natură divină, trebuiau conectați la izvorul vieții, devenind astfel membri ai noii familii divino-umane al cărei cap era Hristos.

Aceste lucruri nu sunt crezute, acceptate sau tolerate printre noi, deși suntem zeloși să sărbătorim 22 octombrie. Onorăm zelul și abnegația pionierilor în defrișarea unor drumuri noi prin jungla teologică a vremii lor, dar nu suntem dispuși să le urmăm exemplul, amețindu-ne cu gândul plăcut că noi “avem tot adevărul” pentru mântuire.

Și totuși, omenirea are nevoie de adevărul complet despre sanctuar, iar acesta trebuie prezentat așa cum a intenționat Dumnezeu de la început, ca o pildă despre “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” acela de a locui “în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om” (DA 161). Doar biserica rămășiței poate realiza această misiune slăvită, și vai nouă dacă o vom abandona, de dragul supraviețuirii acestei lumi.

Până atunci, distracție plăcută, Laodicea, oriunde te-ai afla...